

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 261/2018-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. augusta 2018 prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde a inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so základným právom na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na pokojné užívanie majetku a s právom nebyť zbavený majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 69/2017 z 28. februára 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 1002/2014 z 9. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal v záhlaví tohto rozhodnutia porušenie svojich základných práv podľa Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 69/2017 z 21. marca 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“ – správne má byť z 28. februára 2018 podľa prílohy k sťažnosti, pozn.) a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 1002/2014 z 9. decembra 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom (stranou sporu) konania (žalovaným v 1. rade) vo veci vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves (ďalej aj „okresný súd“) pod sp. zn. 2 C 49/2010, v ktorom sa žalobca [REDAKOVANÉ] domáhal určenia, že kúpna zmluva medzi ním a sťažovateľom ako kupujúcim je neplatná, pretože ju nikdy nepodpisoval ani sa so sťažovateľom nestretol a jeho podpisy boli sfalšované. Poukázal na to, že sťažovateľ konal iba s [REDAKOVANÉ] (žalovaným v treťom rade, ktorému bola aj kúpna cena vyplatená). Tento bol v inom trestnom konaní aj odsúdený za pokračujúci zločin podvodu, *„ktorý sa však týka neoprávneného prevzatia finančných prostriedkov, teda sprenevery kúpnej ceny“*.

3. Opisujúc podrobne skutkový stav danej veci, ktorý predchádzal podanej žalobe, citujúc aj závery krajského súdu a najvyššieho súdu, sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že okresný súd sp. zn. 2 C 49/2010 zo 4. septembra 2014 určil neplatnosť kúpnej zmluvy z 22. marca 2007 medzi žalobcom a sťažovateľom, ako aj kúpnej zmluvy medzi sťažovateľom a žalovaným v 2. rade z 27. marca 2007 a súčasne určil, že žalobca je aj

výlučným vlastníkom nehnuteľností. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie sťažovateľ a žalovaní v 2. a 3. rade a následne krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie a následne najvyšší súd napadnutým uznesením jeho dovolanie odmietol.

4. Sťažovateľ práve vo vyslovenom právnom názore najvyššieho súdu vidí porušenie ním označených práv, prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 ods. 1 písm. d), § 237 ods. 1 písm. f), ako aj § 241 ods. 2 písm. a) a c) vtedy platného Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V odvolaní proti rozsudku okresného súdu a aj v dovolaní proti rozsudku krajského súdu namietal, že ak došlo konaním žalovaného v 3. rade k spôsobeniu škody, táto bola „zhojená priznaním náhrady škody vo výške kúpnej ceny za prevod predmetnej nehnuteľnosti podľa kúpnej zmluvy zo dňa 22. 3. 2007. Sťažovateľ poukázal na to, že o náhrade škody rozhoduje súd na základe návrhu poškodeného a tento je v zmysle § 82 O. s. p. začatím konania (vo forme adhézneho konania) a tvorí prekážku začatého konania. Poukázal na uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 5 Obo/34/2008 zo dňa 27. 2. 2009, podľa ktorého je uplatnenie návrhu na náhradu škody prekážkou začatého konania (litispendenciou) vo vzťahu k občianskemu súdnemu konaniu, v ktorom bola žaloba podaná neskôr.“.

5. Sťažovateľ ďalej namieta „nedostatočné a nezrozumiteľné odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu“, pretože „sťažovateľovi aj po rozhodnutí súdu prvej inštancie, aj po rozhodnutí odvolacieho a dovolacieho súdu, zostali naďalej neznáme konkrétne skutkové okolnosti, ktoré robia, podľa názoru týchto súdov, kúpnu zmluvu uzatvorenú dňa 22. 3. 2017 medzi ním ako kupujúcim a žalobcom... neplatnou“, neskúmali zásadnú skutočnosť, či „právny úkon vznikol alebo nie, či existoval prejav vôle žalobcu“.

6. K tomu sťažovateľ ešte uvádza, že «obsahom súdneho spisu sú viaceré listiny poukazujúce na skutočnosť, že podpisy žalobcu na listine označenej ako kúpna zmluva... boli overené na štyroch rovnopisoch na Notárskom úrade [REDAKOVANÉ] dňa 22. 3. 2007, pričom totožnosť [REDAKOVANÉ] bola overená na základe dvoch svedkov

totožnosti a to [REDACTED] a [REDACTED] (čl. 343 a 344 napr. vyjadrenie Notárskej komory SR zo dňa 6. 3. 2009...).

... Súčasťou súdneho spisuje aj uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8To/4/2012 zo dňa 24. 9. 2012, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa v treťom rade proti odsudzujúcemu rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 1 T/73/2008 zo dňa 17. 4. 2009.

... Sťažovateľovi v treťom rade bolo pričítané, že zjavne manipuloval so splnomocneniami, ktoré poškodený (žalobca) podpísal na notárskom úrade.

... Súd uzavrel, že obžalovaný peniaze z odpredaja domu prevzal, ale poškodenému - žalobcovi vyplatené neboli.

... Odvolací súd v trestnej veci skonštatoval, že žalovaný v treťom rade si, podľa jeho názoru, zadovážil „podvodným spôsobom aj podpis [REDACTED] ako predávajúceho na kúpnopredajnej zmluve, eventuálne tiež na návrhu na vklad do katastra nehnuteľností“.

... Rozsudok o vine sťažovateľa v treťom rade z trestného činu podvodu nenahrádza posúdenie platnosti, či neplatnosti právneho úkonu, resp. zistenia, či právny úkon vznikol v občianskoprávnom konaní...

Ďalšou skutočnosťou, ktorá zakladala dôvodnosť sťažovateľovho dovolania a zároveň je porušením namietaných práv sťažovateľa, je postup odvolacieho súdu, ktorý v rozpore s ust. § 213, účinným v čase jeho rozhodovania, nevyzval účastníkov konania na to, aby sa vyjadrili k použitiu ust. § 39 O. s. p., a to napriek tomu, že dovtedy nebolo použité.

... Za tohto stavu nemožno mať žiadne rozumné pochybnosti o tom, že sťažovateľ nebol vyzvaný k možnosti použitia ust. § 39 vo vzťahu k neplatnosti zmluvy, ktorej bol účastníkom. Za tohto stavu konštatovanie dovolacieho súdu, že mu týmto postupom nebola odňatá možnosť konať pred súdom, neobstojí...

... Pred súdom žiadneho stupňa nebolo sporné, že žalobca si ako poškodený v trestnom konaní uplatnil a v následnom exekučnom konaní aj vymáhal náhradu škody spôsobenej mu tým, že [REDACTED], na základe sfaľšovaného splnomocnenia, prevzal kúpnu cenu z predmetnej zmluvy z notárskej úschovy. Je nesporné, že týmto úkonom si [REDACTED] uplatnil právo na náhradu škodu spôsobenej tým, že kúpnu cenu

z kúpnej zmluvy, ktorej účastníkom bol sťažovateľ, prevzala iná osoba a nie on, ako vlastník predávaných nehnuteľností. [REDAKOVANÉ] týmto úkonom prejavil jednoznačnú vôľu prijať (dostať) kúpnu cenu z predmetnej zmluvy. Ak sa zároveň následne domáha určenia neplatnosti takejto zmluvy a určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predané práve takouto zmluvou, ide nesporne o výkon práv vyplývajúci z občiansko-právnych vzťahov, ktorý celkom zjavne zneužíva svoje postavenie v týchto vzťahoch na úkor sťažovateľa.».

7. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jeho právo „- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde a inom orgáne Slovenskej republiky zakotveného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, v spojení s právom na ochranu vlastníckeho práva zakotveným v článku 20 ods. 1 Ústavy SR

- na spravodlivé súdne konanie zakotvené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru..., v spojení s právom na pokojné užívanie majetku a s právom nebyť zbavený majetku podľa článku 1 ods. 1 Dodatkového protokolu...

bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo/69/2017 zo dňa 21. 3. 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co/1002/2014 zo dňa 9. 12. 2015 porušené.

Ústavný súd... zakazuje Najvyššiemu súdu... a Krajskému súdu v Košiciach pokračovať v porušovaní sťažovateľom namietaných práv.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu... sp. zn. 5 Cdo/69/2017 zo dňa 21. 3. 2018 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/1002/2014 zo dňa 9. 12. 2015 a vracia vec Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Odporcovia sú povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

10. Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľnom práve na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a ich prípadné porušenie je potrebné posudzovať spoločne.

11. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

12. Článok 6 ods. 1 dohovoru zaručuje každému právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho

súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie vecí zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

13. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

15. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), čo však nie je prípad sťažovateľa.

16. Ústavný súd sa podrobne oboznámil s napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu (napokon aj rozsudkom okresného súdu), ako aj námietkami sťažovateľa uvedenými v odvolaní a dovolaní, ktoré boli priložené k sťažnosti, a konštatuje, že odôvodnenie k jednotlivým dovolacím dôvodom sťažovateľa uvedeným v jeho dovolaní z 22. februára 2016 a tiež nosné odôvodnenie (pozri stranu 5 až 9, body 11 až 32), ktoré viedlo najvyšší súd k odmietnutiu jeho dovolania (ktoré sťažovateľ dobre pozná, preto z neho citovať ústavný súd nebude, pozn.), z ústavného hľadiska spĺňa nevyhnutné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov a nie je ho možné označiť ako arbitrárne či svojvoľné.

17. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd v okolnostiach posudzovanej veci z ústavného hľadiska primerane dostatočným spôsobom reagoval na podstatu právneho sporu, o ktorom bolo rozhodnuté. V tejto súvislosti ústavný súd predostiera, že ak by aj odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, týkajúce sa odpovedí na jeho námietky (napr. výkladu ustanovení Občianskeho zákonníka, ktorý uplatnil až najvyšší súd), nebolo jediným možným výkladom v tejto veci, ani prípadná spornosť vysloveného právneho názoru v kontexte posudzovanej veci ešte neznamená, že ide v tomto prípade o arbitrárne či zjavne

(očividne) neodôvodnené rozhodnutie, ako sa domnieva sťažovateľ. Takisto ústavný súd zistil, že žalobu proti žalovanému v 3. rade okresný súd zamietol z dôvodu nedostatku jeho pasívnej legitímácie, a tak jeho odvolanie bolo zamietnuté z dôvodu, že ho podala neoprávnená osoba. Sťažovateľove argumenty týkajúce sa údajného zhojenia žalobcu žalovaným v 3. rade sú teda tiež pre ústavný súd irelevantné.

18. Ústavný súd k tomu uvádza, že nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08). Ústavný súd nie je ani opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle judikatúry ústavného súdu by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol celkom zjavne svojvoľný, prípadne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný, čo sa však v prípade sťažovateľa nepotvrdilo. V neposlednom rade ústavný súd dodáva, že z jeho úlohy strážcu ústavnosti okrem iného vyplýva aj to, že v sporoch, ktoré vykazujú isté znaky špekulatívnosti či účelovosti, musí osobitným spôsobom pristupovať aj k otázkam prípadnej formálnoprávnej ne/dokonalosti napadnutých súdnych rozhodnutí. Spravodlivosť sa totiž nespája iba s spravodlivosťou, ale spravodlivosťou aj musí byť. Po oboznámení sa so skutkovými zisteniami sporu, jeho právnym posúdením v kontexte s dôvodmi rozhodnutia dovolacieho súdu je ústavný súd toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje extrémny nesúlady právnych názorov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami či interpretáciu, ktorá by bola v nesúlade s obsahom právnej praxe. Odôvodnenie rozhodnutia napádaného sťažovateľom vyhovuje všeobecnej požiadavke reagovať jasne a zrozumiteľne na všetky ním nastolené relevantné skutkové a právne otázky, ktoré majú pre rozhodnutie vo veci podstatný význam. Citované rozhodnutie obsahuje presvedčivé argumenty a je racionálne, vnútorne logické a konzistentné. Napriek námietkam sťažovateľa uvedeným v bodoch 2 až 6 podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia spĺňa kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie

rozhodnutí všeobecných súdov a nie je možné ho označiť za arbitrárne či svojvoľné, ako to tvrdí sťažovateľ.

19. Na tomto základe (pozri body 11 až 18) ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by reálne dospel k záveru o ich porušení. Nevyhovieť možno takej sťažnosti, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktorú označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom a slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov, napr. vtedy, ak ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05). Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

20. Ústavný súd súčasne konštatuje, že aj rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s prvostupňovým rozhodnutím, s ktorým sa krajský súd ako s vecne správnym a zákonným stotožnil (§ 219 ods. 2 OSP), obsahuje vyčerpávajúcu interpretáciu relevantných ustanovení príslušných právnych predpisov, s ktorou korešponduje logické a náležité odôvodnenie rozhodnutia prezentované v rámci právnych úvah konajúcich súdov a ktoré kvalifikuje ústavný súd ako dostačujúce a racionálne, nepopierajúce zmysel a podstatu použitej právnej úpravy, tvoriace tak dostatočnú oporu vo výroku prijatého rozhodnutia.

21. Rozsudok krajského súdu teda tiež zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov a ústavný súd tak konštatuje kvalitu jeho rozhodnutia ako súladnú s obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto aj vo vzťahu k rozsudku krajského súdu je sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená.

22. Napokon ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v časti namietajúcej vyslovenie porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a to pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, pretože sťažovateľ v sťažnosti, kvalifikovane zastúpený advokátkou, tieto práva, ktorých porušenie namieta, vo vzťahu k porušovateľom (najvyššiemu súdu a krajskému súdu) vecne nijako neodôvodnil, iba uviedol, že je „presvedčený“, že boli porušené.

23. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2018